உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவம்.

மலர் 6	இரௌத்திரி௵ மார்கழிமீ 1920௵ டிசம்பர்மீ	இதழ் 12

சிவனடியார்கள் துதி.

(காசிகண்டம்)

அறந்தவா தொழுகும் வைதிக சைவ
நெறியினி லகனில மருங்கிற்
பிறந்துளோர் பிறவா நின்றுளோர்
பிறப்போர் பெய்கழற் றாமரைப்போதின்
மறந்திடா தன்பு பூண்டுளோர்
யாவ ராயினு முவந்தமற் றவர்தஞ்
சிறந்தபூங் கமல மருட்டிவீ டளிக்குஞ்
சேவடி சென்னியிற் சேர்ப்பாம்.

(இ - ள்.) இடமகன்ற நிலவுலகத்தில் நீதிதவறாமல் நடக்கும் வைதிக சைவ மார்க்கத்தில் முன்னமே பிறந்துள்ளவர்களும், இப்போது பிறக்கின்றவர்களும், இனிப் பிறப்பவர்களும் ஆகிய இவர்களது வீரக்கழலணிந்த பாதமாகிய தாமரைமலர்களில் எக்காலத்தும் நீங்காத பேரன்பு உடையவர்கள் குலம் நடக்கை முதலியவற்றால் எத்தன்மையராயினும், அவர்களது சிறப்புத்தங்கிய அழகிய தாமரை மலர்களை மருட்டிப், பேரின்ப வீடாகிய மோட்சத்தைக்கொடுக்கும் சிவந்த திருவடிகளைச் சிரசின்மேற் சேர்த்துக் கொள்ளுவாம் (எ - று.)

சிவோபாசனையின் கருத்து.

(ஞானசித்திப் பிரசுரம்.)

வேத சிவாகமங்கள் சிவனை உபாசிக்குமாறு விதிக்கின்றன. சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் நான்கும் சிவோபாசனையேயாம்.

சிவம் ஞானனந்தவஸ்துவாகலின் ஆன்மா அதனை வழிபடுத லால் அச்சிவப் பொருளுக்கு வரக்கடவதோர் பிரயோசனம் இருக்கமாட்டாது. சிவம் அருட்பிழம்பாகலின் வணங்கியவர்க்கு அருள்புரிதலும் அல்லாதார்க்கு நிக்கிரகஞ் செய்தலும் ஒவ்வாது. ஆதலால் அவ்வணக்கம் ஆன்மப் பிரயோசனங் கருதியதாகவும், அவ்வணக்கமின்மை ஆன்ம சுகத்துக்குக்கேடுள்ளதாகவும் இருக்க வேண்டும.

ஆன்மா பளிங்குபோன்று எதையெதைச் சார்ந்ததோ அத னதன் குணத்தைத் தன்குணமாகக் கொள்ளும் இயல்பிற்று. அத ளுல் அநாதியே தன்னேடு இயைந்துள்ள மலமாயாகன்மங்களின் தன்மைகளைத் தன்றன்மையாகக்கொண்டு இடர்ப்படுகின்றது. ஆணவ மலக்குணத்தைத் தன் குணமாகக் கொண்டதனுல் யான் எனது என்னுஞ் செருக்கும், மாயையின் குணத்தைத் தன் குண மாகக் கொண்டதனுல் சுகதுக்கமோகங்களும், கன்மத்தின் குணத் தைத்தன் குணமாகக் கொண்டதனுல் எண்ணரிய பிறவிகளும் உண் டாயின. ஆன்மா ஞானசொரூபியாயிருந்தும் தன்னதல்லாத பிற குணங்களைத் தன்னதாகக்கொள்ளுதற்கு ஏதுவாயிருந்தது சார்ந்த தன் வண்ணமாம் இயல்புடைமையே யாம். அதனுல் அவ்வுபாதியி னின்றும் நீங்கவேண்டின் மலமாயா கன்மங்களின் சேர்க்கையை விடவேண்டும். அப்படி விடுமிடத்து அவற்றிற்குந் தனக்குமுள்ள சம்பந்தத்தை முன்னர் அறியவேண்டும்.

ஆன்மாவும் மலமும் உள்பொருள்களாகலின் அவ்விரண்டற் கும் ஒன்றுபடும் சம்பந்தம் இருத்தல் கூடாது. இருக்குமெனின், ஒரு காலத்தும் நீங்கவுமாட்டாது. அதனுல் அவ்விருபொருளுந் தம்முள்ளே கலந்திருக்குமென்றல் அமையாது.

பளிங்கும் அதனை யடுத்த செவ்வரத்தை முதலிய பொருள் களும் தம்முள்ளே கலந்திருப்பன வல்ல. ஆயினும் அம்மலர் முத லியவற்றின் நிறங்கள் பளிங்கினிடத்து விளங்கக் காண்கின்ருேம். அக்காட்சியை உற்று நோக்குமிடத்துப் பளிங்கினும் அந்நிறம் காணப்படமாட்டாது. பளிங்கின் நிறமே மலர் முதலியவற்றின் நிறத்தைக் கவர்ந்து செம்மை கருமை பொன்மை முதலிய வண் ணங்கள் தோன்ற நிற்கும்.

அதுபோல் ஆன்மாவில் அப்பந்தம் இருப்பதில்லை. ஆன்ம சிற்சத்தியிலே மலத்தின் குணம் காணப்படும். அதனுல் அவ்விரு பொருட்குமன்றி, அவற்றின் குணங்களுக்கே சம்பந்தமிருப்பதாக

அறியவேண்டும். அச்சம்பந்தமும் உண்மையன்று. உண்மை யாயின் ஒருகாலத்தும் நீங்கமாட்டாது. பளிங்கு செம்மை முதலிய நிறமுடையதாகக் காணப்படும்போது அந்நிறம் உள்ளவாறே பளிங்கின் நிறத்திலிருக்கவில்லை. இல்லாத குணமே உள்ளது போல் காணப்படுகின்றது. இல்லாத ஒன்று தன்னிடத்து உள்ள தாகக் காணப்படின் அதனை உபாதியென்பர். அவ்வாறே ஆன்மாவினில்லாத மலகுணம் ஆன்மாவுக்கு உண்மையன்று, உபாதியாம். ஒரு காரணம் பற்றிக்காணப்படும் உபாதிக்குணம் மற்றொரு காரணத்தால் நீங்கிவிடும். அது எதுபோலு மென்னில், உச்சிப்பொழுதில் ஆதித்த வொளியில் அடங்கிநிற்கும் பளிங்குக் கல்லில் வேறு நிறங்கள் காணப்படாமைபோலு மென்க.

இங்ஙனம் ஆன்மாவின் பந்த நிலை உபாதிபற்றியதாயிருத்தல் கண்டு அவ்வுபாதியினின்று நீங்குதல் ஏதுவாகவே சிவோபாசனை விதிக்கப்பட்டது.

ஆதித்த வொளி எப்படியோ அப்படியே சிவசத்தி பிரகாசமாயிருக்கும். ஆதித்த வொளியில் அடங்கிய பளிங்கு வேறு நிறத்தை வாங்காமை எப்படியோ அப்படியே சிவசத்தியின் அடங்கிய உயிர் மல குணத்தைத் தன் குணமாகக் கொள்ளமாட்டாது. அப்பொழுது அவித்தையும் இன்பத்துன்பங்களும் இறப்புப் பிறப்புக்களும் எய்தமாட்டா. அதனால் ஆன்மா மலபந்தத்தினின்று அகலவேண்டில் அச்சிவ சத்திப் பிரகாசத்தை அடைய வேண்டும். அடைந்து அதன் நீழலில் இருக்கவேண்டும். அப்பொழுது உச்சிகாலப் பளிங்குபோல யாதொரு உபாதியுமில்லாது இருக்கலாம்.

ஆதலின், இந்நிலை கைகூடு நிமித்தமே சிவோபாசனை விதிக்கப்பட்டது. சார்ந்ததன் வண்ணமாமியல்புடைய ஆன்மா சிவத்தைத் தியானித்து அதன் பிரகாசத்தில் அடங்கியிருப்பதாகப் பாவிக்கின், அப்பாவனா விசேடத்தினாலே, சிவம் வெளிப்பட்டு ஆன்மாவினிடத்து அருளை நிறுத்தும். அதனால் ஆன்மா மலபந்தத்துட்படாது திருவருள்வசப்பட்டு, அவ்வருளின் வண்ணமே தன் வண்ணமாகக்கொண்டு சிவானந்தாநுபூதியையெய்தும். மலத்தின் குணத்தைத் தன் குணமாகக்கொண்டு உபாதியுற்ற ஆன்மாவுக்குச் சிவத்தின் குணத்தைத் தன் குணமாகக் கொள்ளுதலாகிய உபாயமே சிறந்த சாதனமாம். அச்சாதனம் பக்குவத்துக்கு ஏற்பப் பலவகைப்படும்.

மலமாயை கன்மங்களி னீங்கிச் சிவவியாபகத்துள் அடங்கி ஆனந்தகரமாக விருக்கும் வல்லமையுண்டாயின் அது ஞான வழி பாடு எனப்படும்.

அவ்வியல்பில்லாதார் அகத்து ஒரு குறியின் கண் அவனது அருவ நிலையைத் தியானித்து அது வெளிப்பட அவ்வடிவுள் அடங்கியிருக்கப்பெறின், அது யோகவழிபாடு எனப்படும்.

அவ்வியல்பில்லாதார் அகத்தும் புறத்தும் அவனது மந்திர வடிவாகிய அருவுருவைத் தியானித்து வழிபடின், அவ்வடிவு பிர காசமாகி ஆன்மாவை அவ்வடிவினதாக்கும்.

அவ்வியல்பு மில்லாதார் ஆலய முதலியவற்றில் அருவுருவத் திருமேனியை அல்லது உருவத்திருமேனியை அமைத்து வழி படின், அவ்வடிவங்கள் வெளிப்பட்டு ஆன்மாவைத் திருவருள் வசப்படுத்தி அவ்வண்ணமாக்கும்.

இன்னும் முதல்வனைக் குறித்த வழிபாடுகள் ஒவ்வொன்றும் இக்கருத்திடையனவேயாம்.

அநுட்டானமாகிய சந்தியா வந்தனத்தில் மலகன்ம மாயை கள் அகல ஆன்மா சிவத்தையடைந்து அருள் வசப்பட்டு ஆனந்த நிலையுறும் பாவனையாகச் சிவோபாசனை வைக்கப்பட்டது.

இங்ஙனம் வைத்த சிவோபாசனைகளின் கருத்தைச் சுருக்கிச் சொல்லில், எதையெதைச் சாரினும் அதனதன் வண்ணமாமியல் புடைய ஆன்மா பாவனுவிசேடத்தாற் சிவத்துவ மெய்தி முத்தி பெற வேண்டுமென்பதேயாம்.

ஆகலின், அறிவுடையோர் தம்மை மனிதர் முதலிய வடிவப் பொருளென்றும், தமதல்லாத உலகப்பொருளைத் தமதென்றும், உடலுக்கு வரும் இன்பத்துன்பங்களை தமக்கு வருபவை யென்றும் அபிமானிக்கும் அறியாமையினுல், மீண்டும் உபாதி யுற்று வருந்தாமல், இவற்றின் வேருகிய ஆன்ம இயல்பையுணர்ந்து சிவோபாசனை பண்ணிச் சிவமாந்தன்மை பெற முயலவேண்டும்.

இதுவே சிவோபாசனையின் கருத்தாம்.

மகோதய புண்ணிய காலம்.

(இந்து சாதனப் பிரசுரம்.)

தைமாசத்தில் அமாவாசைத்திதியும் திருவோண நட்சத்திர மும் வியதிபாதயோகமும் திங்கட்கிழமை யுதையத்திற் பொருந்து

வது மகோதய மெனப்படும். இவைகள் பொருந்தி வருவதற்குப் பல வருடங்கள் செல்லும். இற்றைக்கு உசு - வருடங்களுக்கு முன் விஜயளூ தைமீ உடுவ (6-2-94-) திங்கட்கிழமை நிகழ்ந்துள்ளது. இதன் விசிட்டம் சேது புராணம் முதலியவற்றில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதனைச்சுருக்கி இங்கே தருகின்றோம்.

அகஸ்திய மகாமுனிவர், பரங்கருணைத் தடங்கடலாகிய சுப்பிரமணியப் பெருமானை வணங்கிச் "சுவாமி, புண்ணியத்தைத் தரும் விசேஷ விரதத்தையும் தீர்த்த ஸ்நான பலத்தையும் தமியேனுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளல் வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, குமரவேள் கூறியருளியதாவது:—"கும்பமுனிவ, சகல விரதங்களினும் மகோதய விரதமே விசேஷம். இவ்விரத காலத்தில் செய்யும் ஸ்நானமே விசேஷ பலனைத் தருவது. இதின் பலன் பதினாயிரம் அஸ்வமேதயாகஞ் செய்த பலனுக்கும் கோடி சூரிய கிரகணங்களிற் செய்த புண்ணிய பலனுக்கும் சமமாகும். இப்புண்ணிய காலத்திலே ஸ்நானாதிகள் செய்தற்கு கங்கை கயை பிரயாகை என்னும் தீர்த்தங்களே விசேஷம். இன்னும் சமுத்திர (உபய சாகரமத்திய தீர்த்தமாகும் சேது) முதலியவைகளும் விசேஷமாகும். பிரமா விஷ்ணு உருத்திரன் என்னும் திரிமூர்த்திகளுக்கும் பிரீதியானவிரதம் இதுவே. இப்புண்ணிய காலத்தில் சங்கற்பபூர்வமாக ஸ்நானாதிகள் செய்து திரிமூர்த்திகளுக்கும் பிரீதியாக மூன்று பசுக்களைத் தானஞ் செய்பலாம். சுவர்ணம் முதலியவைகளில் திரிமூர்த்திகளின் விம்பங்களை யமைத்து முறைப்படி தாமரைப்பூவாலும் வில்வத்தாலும் அருச்சித்தல் வேண்டும்"

அர்த்தோதய புண்ணிய காலம்.

மகோதய புண்ணிய காலத்திற் சேரும் திதியும் நட்சத்திரமும் யோகமும் தைமாதத்தில் ஆதிவாரத்தில் வந்து பொருந்துவது அர்த்தோதயபுண்ணிய காலமாகும். (ப - ர்.)

நம்மவர்களால் இந்நாட்கள் புண்ணியகாலங்களாகக் கொண்டப்படுவதற்குரிய காரணங்கள் இனிவரும் பத்திரிகைகளில் நன்கு விளக்கப்படும்.

அர்ச்சாதீபம்.

(157-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

இப்படி எல்லாப்படியாலுஞ் சாதிக்கப்படுவதாகிய அர்ச்சையை வைதிகசிலர்கள் கொள்ளவும், அவைதிகசிலர்கள் தள்ளவுமிருப்பது ஸஹஜந்தான். வேதத்தை அறவே கொள்ளாதவரும், வேதத்தை அபார்த்தஞ்செய்து கொள்ளுபவரும், வேதத்தை அபவாதமாகக் கொள்ளுபவரும் ஆகிய யாவரும் அவைதிகரேயாவர். நமது ஸமாஜநண்பர் இந்த மூன்றுவிதத்தாலுஞ் சிறந்து விளங்குகின்றனர். எங்ஙனமெனின், முதலாவது வேதத்தைப் பதிவாக்கென்று கொள்ளாமையாலும், இரண்டாவது அதனை விபரீதமாகப் பொருள் படுத்தலாலும், மூன்ருவது அதைப் பசுவாக்கென்று கொள்ளுதலாலுமேயாம். நம்மவர் வேதத்தைப் பதிவாக்கென்று கொள்ளாவிடத்தும், அதைக்கௌரவப்பிரமாணமாகவே கொள்ளுகிருர்களெனின், அதிலென்ன விசேடம்? அதற்கு நியாயமென்ன? அது நிர்விவாதமாய் நியாயமணங் கமழ்ந்திருக்கின்றமையாலெனின், பௌத்த - சார்வாக - ஹூண - மகம்மதீயர்கள் அங்ஙனங் கொள்ளாமையால் அதுகூடாது. நிர்விவாதமும், நியாயமணம் வீசுவதும் யாவர்க்கு மொப்பமுடிதல் வேண்டும். அங்ஙனமின்றி முற்றும் விரோதமாக அவர்க்குக் காண்டலின், நம்மவர் வேதத்தைக் கௌரவப் பிரமாணமென்றது நலஞ்செய்ய மாட்டாது. வேதம் அவர்க்கு விரோதமாயினபடியே அவரது சமய நூல்கள் நம்மவர்க்கு விரோதமாதலுந் திண்ணம். அவரவருந் தத்தஞ்சமயநூல்களைத் தனித்தனியே நிர்விவாதமும், நியாயமணம் வீசப்பெற்றதும் என்று கொள்ளவுந்தடையில்லை. அதனால், நம்மவர் வேதத்தைக் கௌரவமாகக் கொண்டதற்குக் காட்டிய நியாயம் அவலமாயிற்று. ஆகவே, வேறுகாரணத்தாற் கௌரவித்தாரென்பது பெறும். என்னெனின், ஹூணர் கொள்கையில் நம்மவர் விசுவாசம் வைத்தவர்கள். அதை அப்படியே அவலம்பிக்கலாமெனின, உலகம்பழிக்கும். ஜாதிசமய நஷ்டமும் உண்டாம். ஆகையால், அந்தக்கொள்கையை வேதமூலத் தாற்றழுவித் தமக்கு வைதிகங்கெடாமலும், தாம் தழுவிய ஹூணர் கொள்கை கெடாமலுமிருக்க அவர் பிரவர்த்திக்கின்றனர். இது அவரது வாஸ்தவமான அபிப்பிராயம். இத்தகையோர்க்கு வேதத்தில் எப்படிக் கௌரவபுத்தியுண்டாகும்? தங்கள் கௌரவத்தை

நாடியே அதைக்கௌரவமாகப் பேசுவதன்றி, உண்மையாக அதில் கௌரவபுத்தி கிடையவே கிடையாது.

இனி, அதனைப் பதிவாக்கென்று கொள்வதே அதில் கௌரவ புத்திவகித்தவர்மதமாம். எங்ஙனமெனின், பிள்ளைக்குப்பிதாவும், மாணுக்கனுக்குக் குருவும், ஸ்திரீக்குப்புருஷனும், குடிகளுக்கு அரசனும் ஆப்தர்களாகின்றனர். இப்படியே கடவுள் ஆப்த தாரதம்யங்களால் உயிர்களுக்குப் பரமாப்தராகின்றனர். ஆப்தர் வாக்கியம் கௌரவிக்கப் படுதல்போலப் பரமாப்தராகிய கடவுள் வாக்கியமுங் கௌரவிக்கப்படுதல் உண்மை. அரசனது நிருபத்தைக் கண்டபோது, அவனைக் காணுவிடத்தும் அவனைக் கண்டது போலவே பயந்து அதில் விதித்தவாறு கட்டுண்டொழுகுதல் உலகில் அநுபவம். அதுவேநிருபம் அரசனல்லாதவன் பக்கலிருந்து வருமிடத்து அதற்கு அவ்வளவு யோக்யதை யுண்டாக மாட்டாது, அதிலடங்கிய விஷயத்தைச் சர்ச்சிக்கவும், அதைத் தோஷங்கூறவுங்கூடும். அரசன் விடுத்தது நியாயமாகத் தோன்றுவிடினும் அதை அவமானிக்கமுடியாது. அல்லாதவன் விடுத்தது நியாயமாக விருப்பினும், அது நியாயந்தானா? அன்றா? என யோசிக்கச்செய்யும். இதனால், அரசன் வாக்குக்கு ஏற்றமுண்டாகின்றது. இப்படியே பரமன்வாக்கென்று கொண்டகாலத்திற்றானே வேதத்துக்கும் ஏற்றமுண்டாகின்றது. யாம் எமது வேதத்தைப் பதிவாக்கென்று கொண்டமையாலும், அதிற்பழகிய அறிவின்விசாலத்தால் அது பதிவாக்கென்றே விளங்குகின்றமையாலும், அதை மறுக்கவாவது, மறுக்க எண்ணங்கொள்ளவாவது எமக்கிடமில்லை. புறச்சமயநூல்களை யாமங்ஙனங் கொள்ளாமையாலும், அவற்றை மறுப்பது ஆவசிகமாகவே தோன்றலாலும் யாம் அப்படியே பிரவர்த்திக்கின்றோம். இப்படியே புறச்சமயிகளும் எம்மவேதத்தைக்கொண்டு பிரவர்த்திக்கின்றார்கள். யாம் அவரையும் அவர்கள் எம்மையும் ஹேயமாகவெண்ணுவது முக்கியமல்ல. எவர்கள் யாவரை எப்படியெண்ணினாலுங் கடைசியாக யாவருந் தத்தஞ்சமயநூல்களைப் பதிவாக்கு அல்லது அவரது ஆணை என்று துணியுமுடிவே முக்கியம். அவ்வாறுகொள்வதே அவரவர்களும் அவரவர் சமயநூல்களைக் கௌரவித்தலும், அவை விதிக்கிறபடியே அஞ்சியொழுகுதலுமாகிய நலத்தை நாட்டும்! நாட்டும்!! இப்படி ஒவ்வொருவருங் கொண்டொழுகுங்கால்,

யாவுங் கடவுள் வாக்காதல் எங்ஙனம்? அவை ஒன்றையொன்று விரோதித்ததாலெனின்,

“ஓதுசமயங்கள்பொரு ளுணருநூல்க ளொன்றோடொன்
றொவ்வாம லுளபலவுமிவற்றுள்
யாதுசமயப்பொருணூ லியாதிங்கென்னி லிதுவாகுமதுவல்ல
வெனும்பிணக்கதின்றி
நீதியினலிவையெல்லா மோரிடத்தேகாண நிற்பது
யாதொருசமய மதுசமயம் பொருணூ
லாதலிவையெல்லா மருமறையாகமத்தே யடங்கிடு
மவையிரண்டு மரனடிக்கீழடங்கும்”

என்னுஞ் சைவத்தலைவர் திருவாக்கால் அது விளங்கும். யானையினது வாலையே யானையெனவும், அதனதுகாலையே யானையெனவும், அதனதுகாதையே யானையெனவும், அதனதுகையையே யானையெனவுங் கண்ணில்லார்பலர் தடவிப்பார்த்து ஒருவரோடொருவர் மாறுகொண்டு தத்தமநுபவத்தேயே நாட்டாநிற்பர். கண்ணுடையொருவன் யானையை முற்றுமறிந்து கூறுமிடத்தும் அவனையும் மறுத்துரைப்பர். அவனும் அவர்களை மறுத்துரைப்பன். இவர்களில் கண்ணில்லார் மறுப்பதுவேகுற்றம். கண்ணுடையான் மறுப்பது குற்றமாகாது. கண்ணில்லார் கூறுவதுங் கையினற்றடவி யூகித்ததையேயன்றிக் கண்ணிற் பார்த்ததையன்று. கண்ணுடையான் கூறுவது நேரே கண்ணிற் பார்த்ததொன்றை. இவருள் கண்ணில்லார் ஏகதேசவுறுப்புக்களை யூகித்து மயங்கினவர்கள். கண்ணுடையான் அவ்வுறுப்புக்களையும் அவற்றையுடைய யானையையும் நேரேகண்டு தெளிந்தவன். கண்ணில்லார் கூறுவது கண்ணுள்ளான் கூறுவதிலடங்கும். கண்ணுள்ளான்கூறுவது கண்ணில்லார்கூறு மேகதேசங்களிலடங்காது. இதனல் கண்ணுடையான் கண்ணில்லாரை மறுப்பதற்கும், தழுவுதற்கும் ஹேது உண்டாயிற்று. கண்ணில்லார் கண்ணுள்ளானை மறுப்பதற்கு ஹேதுவில்லை. அவர் மறுத்தற்குண்டான ஹேது அவர்பால் குருட்டுத்தன்மை நிகழ்வதொன்றே! அவர் மறுப்பதேயன்றித் தழுவுவது இல்லை! இல்லை!! இந்தவுபமான வாயிலாக வேதமானது புறச்சமய நூல்களைப்போலாது அதீதத்தையடைந்து பதிவாக்கென்று கூறுவதில் பிரதான்யத்வமடைந்து நிலைக்கும்! நிலைக்கும்!! எல்லாச்சமயநூல்களும் வேதத்திலடங்கும். வேதம் அவைகளிலடங்காது. இந்தவேதம்